Global Storybooks

globalstorybooks.net

Simbegwire

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
dohliam

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 3.0 International License.
https://creativecommons.org/licenses/by/3.0

Simbegwire

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
dohliam

5

Esperanto eo

Kiam la patrino de Simbegwire mortis, ŝi ege malĝojis. La patro de Simbegwire faris laŭeble plej bone por varti sian filinon. Malrapide ili eklernis kiel denove senti sin feliĉaj, sen la patrino de Simbegwire. Ĉiumatene ili sidiĝis kaj parolis pri la venonta tago. Ĉiuvespere ili kune preparis vespermanĝon. Post kiam ili lavis la manĝilaron, la patro de Simbegwire helpis ŝin fari sian hejmtaskon.

Iun tagon, la patro de Simbegwire malfrue revenis hejmen. “Kie vi estas, mia infano?” li vokis. Simbegwire kuris al sia patro. Ŝi haltis senmove, kiam ŝi vidis ke li tenas la manon de iu virino. “Mi volas, ke vi renkontu iun specialan, mia infano. Jen Anita,” li diris ridete.

“Saluton Simbegwire, via patro diris multe al mi pri vi,” diris Anita. Sed ŝi nek ridetis, nek prenis la manon de la knabino. La patro de Simbegwire ĝojis kaj ekscitiĝis. Li parolis pri la estonteco, kiam ili tri kune vivos, kaj kiel bona estos ilia vivo. “Mia infano, mi esperas ke vi akceptos Anita kiel patrinon,” li diris.

La sekvan semajnon Anita invitis Simbegwire, kune kun ŝiaj kuzoj kaj onklino, al la domo por manĝi. Kia manĝego ĝi estis! Anita pretigis ĉiujn el la plej amataj manĝaĵoj de Simbegwire, kaj ĉiuj manĝis ĝis sato. Poste la infanoj ludis, dum la plenkreskuloj diskutis. Simbegwire sentis sin feliĉa kaj kuraĝa. Ŝi decidis ke post nelonge ŝi revenos hejmen por vivi kune kun sia patro kaj duonpatrino.

Lia patro vizitis ŝin ĉiutage. Fine li venis kune kun Anita. Ŝi etendis sin kaj prenis la manon de Simbegwire. "Mi tre bedaŭras, mia etulo, mi eraris," ŝi kriis. "Ĉu vi jam permesos min reprovi?" Simbegwire rigardis sian patron kaj lian maltrankvilan vizaĝon. Tiam ŝi paŝis malrapide antaŭen kaj ĉirkaŭbrakis Anita.

La vivo de Simbegwire ŝanĝiĝis. Ŝi ne plu havis tempon por sidi matene kun sia patro. Anita donis tiom da hejmtaskoj al ŝi, ke ŝi estis tro laca por fari siajn lernejajn taskojn vespere. Post la vespermanĝo ŝi tuj enlitiĝis. Ŝia sola konsolo estis ŝia kolora lankovrilo, kiun ŝia patrino donis al ŝi. La patro de Simbegwire ŝajne ne rimarkis, ke lia filino malĝojas.

Post kelkaj monatoj la patro de Simbegwire diris al ili ke li foriros iom da tempo. “Mi devas vojaĝi por mia laboro,” li diris. “Sed mi scias ke vi ambaŭ prizorgos unu la alian.” La vizaĝo de Simbegwire malridetis, sed ŝia patro ne rimarkis pri tio. Anita nenion diris. Ankaŭ ŝi ne ĝojis.

Simbegwire ludis kun siaj kuzoj, kiam ŝi vidis malproksime sian patron. Ŝi timis ke li eble koleras, do ŝi kuris en la domon por kaŝi sin. Sed ŝia patro iris al ŝi kaj diris, “Simbegwire, vi jam trovis perfektan patrinon por vi mem. Iu, kiu amas vin kaj komprenas vin. Mi fieras pri vi kaj mi amas vin.” Ili konsentis ke Simbegwire restu kun sia onklino tiom longe, kiom ŝi volos.

Kiam la patro de Simbegwire revenis hejmen, li trovis ke ŝia ĉambro estas malplena. “Kio okazis, Anita?” li demandis pezkore. La virino klarigis ke Simbegwire jam forkuris. “Mi nur volis ke ŝi respektu min,” ŝi diris. “Sed eble mi tro severis.” La patro de Simbegwire foriris el la domo kaj iris en la direkto de la rivereto. Li daŭre iris al la vilaĝo de sia fratino por sciiĝi, ĉu ŝi vidis Simbegwire.

La situacio malboniĝis por Simbegwire. Se ŝi ne finfaris siajn taskojn, aŭ ŝi plendis iomete, Anita batis ŝin. Kaj dum la vespermanĝo, la virino manĝis la plejparton de la manĝaĵo, lasante nur kelkajn restaĵojn por Simbegwire. Ĉiuvespere Simbegwire ploris, ĝis ŝi ekdormis, brakumanta la lankovrilon de sia patrino.

Iun matenon Simbegwire malfrue ellitiĝis. “Vi estas pigrulino!” Anita kriis. Ŝi eltiris Simbegwire el la lito. La valora lankovrilo kroĉiĝis sur najlo kaj duoniĝis.

La onklino de Simbegwire portis la infanon al sia hejmo. Ŝi donis varman manĝaĵon kaj enlitigis ŝin per la kovrilo de ŝia patrino. Tiu nokto Simbegwire ploris, ĝis ŝi ekdormis. Sed tiuj estis larmoj de malŝarĝiĝo. Ŝi sciis, ke ŝia onklino vartos ŝin.

Tiu virino suprenrigardis en la arbon. Kiam ŝi vidis la knabinon kaj la pecojn de la kolora lankovrilo, ŝi ekkriis, “Simbegwire, infano de mia frato!” La aliaj virinoj haltigis la lavadon kaj helpis Simbegwire grimpi malsupren el la arbo. Ŝia onklino brakumis la knabineton kaj klopodis konsoli ŝin.

Simbegwire malĝojegis. Ŝi decidis forkuri de sia hejmo. Ŝi prenis la pecojn de la lankovrilo de sia patrino, pakis iom da manĝaĵo kaj foriris el la domo. Ŝi sekvis la vojon, kiun prenis ŝia patro.

Kiam vesperiĝis, ŝi surgrimpis altan arbon apud rivereto kaj pretigis liton por si mem en la branĉoj. Dormonte, ŝi kantis, “Panjo, panjo, panjo, vi forlasis min. Vi forlasis min kaj neniam revenis. Paĉjo ne plu amas min. Panjo, kiam vi revenos? Vi forlasis min.”

La sekvan tagon Simbegwire kantis la kanton denove. Kiam la virinoj venis por lavi siajn vestaĵojn en la rivereto, ili aŭdis la malfeliĉan kanton, kiu eliris de la alta arbo. Ili kredis, ke tio estas nur la vento, kiu susuras en la folioj, kaj daŭre faras sian laboron. Sed unu el la virinoj aŭskultis atente la kanton.